

Rom 8, 24

24: For i dette håpet ble vi frelst, men et håp som blir sett, er ikke lenger noe håp. For hvorfor håper en fortsatt på det en ser?

Med dette avklarer Paulus selv den åpenbare selvmotsigelsen (som noen kunne oppfatte det som) som lå i at vi som allerede er Guds barn, skulle "vente med iver på barnekåret" (v. 23). Han sier altså at "I dette håpet (ikke i noe vi ennå ser eller opplever) ble vi frelst". Hvis det var slik at vi allerede både så og opplevde at vi var frelst, så var det slutt med troen og håpet, "for hvorfor håper en fortsatt på noe en ser?".

Håpet. Dette ordet har slett ikke den betydningen som det vanligvis har, i vår daglige talemåte. Da bruker vi det mer om noe uvisst. En sier f. eks.: "jeg håper jo, men er slett ikke sikker på det". Nei, her forklarer apostelen selv uttrykkelig at det bare er det motsatte av det vi ser, ikke det motsatte av det som er visst og sikkert. Tvert imot sier han i kap. 5: 2 at vi "roser oss ved håp om Guds herlighet", og uttrykket "vi roser oss ved ...", taler jo klart nok om den aller største overbevisning. I v. 5 tilføyer han at "håpet gjør ikke til skamme". Og overbevisningen i håpet hviler jo på det som håpet grunner seg på. Hvis vi håper på grunn av et løfte fra ham som ikke kan lyve, da kan vi være ganske sikre på at vi ikke skal bli sveket i håpet. Det finnes til og med menneskelige løfter som langt på vei kan garantere oss de godene vi eier gjennom et slikt løfte, mer enn vi kan føle oss trygge på det vi har i hendene. En som f. eks. er ansatt i staten eller i andre store, solide foretak, har lønn, pensjons og andre vilkår regulert etter fastsatte lover. Hvis noen sa til en slik funksjonær at: "Du håper vel på en slik sum hver måned, men du har den jo ikke i hendene!", da ville vedkommende svare i stor overbevisning at "jeg er nå ikke så overbevist om hvor lenge jeg har det jeg går med i hendene, som jeg er overbevist når det gjelder lønnen. For det jeg selv går rundt og bærer på, det kan jeg snart miste i brann, tyveri, og mye annet. Men slik er det ikke med lønnen. Den er jeg garantert gjennom formelle avtaler".

Slik er det også med den arven vi ser fram til i håpet. Fordi den grunner seg på de evige Guds usvikelige løfter, er det en arv av helt sikre og uforgjengelige skatter. "I dette håpet ble vi frelst" betyr altså ikke at det er noe som helst uvisst over dette. Bare at vi er frelst, eller født, til en arv som er skjult for oss i himmelen. At vi ennå ikke kan se den, og oppleve den fullt ut. Men at den likevel helt sikkert er vår eiendom.

Tenk bare over hvor sikker og urokkelig grunn Guds barn har for sitt håp! For det første har de Guds usvikelige løfte. "Himmel og jord skal forgå, men hans ord skal aldri forgå". Er der noe som er mer sikkert enn Guds ord? Nå har han uttrykkelig lovet himmelen som en evig arv til sine barn. Skulle vi tvile på sannheten i løftene hans? Er ikke Gud trofast og sannferdig? Hør nå hva han selv sier: "Fjellene kan vel vike, og haugene rokkes, men min miskunnhet skal ikke vike fra deg, og min

fredspakt skal ikke rokkes". Ja, han har til og med knyttet en ed til løftet, slik apostelen sier det: "Siden Gud var enda mer fast bestemt på å bevise for løftets arvinger hvor uforanderlig hans plan er, gikk han imellom og stadfestet den med en ed, for at vi ved to uforanderlige ting, som bekrefter at det er umulig for Gud å lyve, kunne ha en sterk trøst; vi som har søkt tilflukt ved å gripe det håpet som er satt foran oss" (Heb 6: 17-18).

Som grunn for vårt håp, har vi i tillegg ikke minst at Gud gav sin Sønn til vår frelse. Vi har det i hele Jesu liv, hans lidelse og død. Testamentet ble gyldig ved at han som opprettet det døde (Heb 9: 17). Men ikke bare det, for Kristus er også en evig yppersteprest som "er for Guds åsyn for vår skyld", vår stedfortreder, vår forsvarer hos Faderen. For å stadfeste oss i troen og håpet, sier Paulus også at "Det er Kristus som døde, ja mer enn det, som også er oppstått, som også sitter ved Guds høyre hånd" (Rom 8: 34), ja "som alltid lever for å gå i forbønn for oss" (Heb 7: 25). Og derfor sier han også om vårt håp, at det er "et anker for sjelen, sikkert og fast, og som når innenfor forhenget" (Heb 6: 19).

Men ikke bare Faderens løfter, stadfestelsen med ed og alt Sønnens fullbrakte verk, hans død og stedfortrederembete, - men også Den Hellige Ånds besegling og pant i hjertene våre, overbeviser oss om hvor sikkert det er, det vi håper på. Paulus sier: "Dere ble beseglet med Den Hellige Ånd, løftets Ånd, som er pantet på vår arv inntil forløsningen av den kjøpte eiendommen (eiendomsfolk)" (Ef 1: 13, konf. 4: 30). Under v. 23 har vi talt om Åndens førstegrøde i hjertene våre, og de sukk vi da også får etter den fullkomne hellighet og frelse, og hvordan alt dette vitner om hvilken hensikt, hvilket endelig mål, Gud har med oss. Og til sist har også apostelen i versene 19-23 skildret hvordan hele skapningen sukker og lengter etter Guds barns frihet i herligheten, og hvordan dette også er store vitnesbyrd om den evige frelsen vi ser fram til. Dette vitner jo hele skapningen om, rett for øynene på oss.

Altså er det ingen tvil om at grunnlaget for vårt håp er tilstrekkelig sikkert og fast. Men vi er avhengige av Den Hellige Ånds gave, så vi kan ha håpet visst og fast i hjertet. Om håpet og troen vår er svak, så står det likevel fast at det vi håper, det kommer, når bare vi har "Åndens førstegrøde" i hjertet (v. 23). Det er bare den som har Kristi Ånd, som har Kristus (v. 9-10). Han har Sønnen, og "den som har Sønnen, har livet, for livet er i Guds Sønn" (1Joh 5: 11-12). Den som har Kristi Ånd, han opplever at den straffer ham for synd og åpenbarer Sønnen. Så vi lever i ham, har vårt hjertes trøst, vårt liv og vår mat i Kristus. Men den som ikke har Kristi Ånd, "hører ikke Kristus til" og "skal ikke se livet".

Det som kjennetegner alle de som har sitt liv i Kristus, er at de lider så under sin egen synd at de ikke kan leve uten Kristus og evangeliet om ham.

Og disse har da også alltid et åndelig sinn, slik et hele livet deres er rettet inn "etter Ånden og ikke etter kjødet" (v. 4-9). Alle slike mennesker er allerede frelst, selv om det ennå ikke er fullkomment og følbart. Om så altså troen og håpet er svakt, så er det sikkert og visst hos Gud at de "har evig liv".

Vi ble frelst, sier apostelen (I COR's og andre bibler heter det: "For i håpet er vi frelst"). Dette er både altfor trøsterikt og samtidig en altfor stor hemmelighet til at vi riktig kan tro det. Dette er det bare Den store Guds ord, hans ed og hans Ånd som kan forkynne oss - men fremdeles kommer det ikke riktig inn i hjertene våre. Og likevel er det jo en guddommelig sannhet, det apostelen sier her, at vi allerede "ble frelst" - "vi som har Åndens førstegrøde" (v. 23). Vi er frelst, selv om det ennå, her i livet, ikke kan sees og oppleves fullt ut. Vi er "frelst", det vil si fridd ut fra fordømmelsen og berget for himmelen. Men i denne gaven, i dette begrepet "frelst", hører det ikke med noe vi skal føle, noe vi nå her i livet, skal oppleve av evighetens frelsesforhold. Dette er noe vi bare skal tro. Derfor sier Paulus at vi er frelst "i håpet". "Frelst", "reddet", "rettferdiggjort", er ord og tilstander Frelseren selv har fått sitt navn fra. Det er dette han bærer i seg og forkynner; alt det han som Guds Lam har båret fram, og gitt oss.

Og med hans fullbrakte verk har vi nå syndenes forlatelse og Guds evige vennskap, og er Guds barn. Er innskrevet i Livets bok, er kjent, elsket og ventet i himmelen. Vi står i et inderlig forenet samfunn med Gud og har Den Hellige Ånd i hjertet. Den opplyser, helliger og leder oss i sannheten inntil vi får komme hjem. Det er alt dette som er å være "frelst". Og dette er vi da allerede, sier apostelen! Men verden taler om å være frelst, som om det først skjer når vi dør. I en annen betydning er nok dette rett, nemlig når en taler om at først da skal Guds barn få oppleve sin frelse. Men det teksten her taler om, er at disse allerede innfor Gud er "frelst". Dvs. i den betydning at de allerede er Guds barn, er arvinger og de rettmessige eiere til frelsens rikdommer. Abraham ble ikke Guds venn ved at han døde. Han var det før det skjedde, mens han bodde i telt her på jorden. Men det samme Guds vennskap som han hadde da, fulgte ham inn i døden og i evigheten. Det er ingen som blir Guds venn i selve dødsstunden. Da skilles sjelen fra legemet. Nei, han må ha blitt det allerede her i livet, hvis han skal være det i evigheten. Den som ikke ved troen har Sønnen, her i livet, han "skal ikke se livet", som vi allerede har sett.

Men de som har Åndens førstegrøde, de skal en gang også få hele fylden, det fullkomne. De som lever i samfunn med Kristus her, skal også være med ham i evigheten. Derfor er de lykkelige allerede her. Eller er ikke det mennesket lykkelig, som er Guds elskede barn og kan tale med Gud som sin Far? (v. 15). Er ikke det mennesket lykkelig, som Kristus sier disse ordene om: "Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som hører mitt ord og tror på ham som har sendt meg, han har evig liv og skal ikke komme til dom, men er gått over fra døden til livet"? Er ikke de lykkelige, de som Paulus sier disse ordene om: "Dere er kommet til Sions berg og til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til en talløs skare av engler, til festforsamlingen og menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene, til Gud, alles dommer, og til de fullendte rettferdiges ånder, til Jesus, mellommannen for den nye pakt, og til renselsens blod som taler bedre enn Abels blod". Er ikke disse lykkelige?

Og disse som apostelen kunne skrive slik til, de levde ennå på denne jord. De bar ennå på dette syndens og dødens legeme, og var ennå omgitt av alle de åndelige fiendene. De måtte ennå kjempe med synden i seg, og sukke etter forløsning. Likevel sier altså apostelen at de "er kommet til Sions berg og til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til festforsamlingen og menigheten av de førstefødte, og til de fullendte rettferdiges ånder". Her ser altså apostelen bare en eneste stor og salig skare, en "menighet". Noen av dem var allerede kommet inn i himmelen, "de fullendte rettferdiges ånder", og noen var ennå på jorden, var ennå avhengig av "blodet som rensar fra all synd". Slik er det altså i virkeligheten, når det gjelder Guds barn. Som Guds barn og venner er de én eneste stor menighet og samling, sammen med de som allerede er framme i himmelen. Det er akkurat som når vi på helligdagene ser mange mennesker søke Guds hus. Noen er allerede kommet inn, noen ser vi står nå i døren, og noen er på vei til å gå inn. Men de er egentlig, alle sammen, bare én eneste stor forsamling. Slik er det også med Guds barn. Vi som ennå bare er "på veien", tilhører like så sikkert de saliges forsamling og menighet, som de som allerede er i himmelen, selv om vi ennå ikke er kommet inn. Dette er budskapet, når det sies at "i dette håpet ble vi frelst".

Å for en vidtrekkende velsignelse vi ville ha, hvis vi fikk ha denne sannheten dypt preget i hjertene våre! Dette at vi allerede er frelst, allerede her er Guds barn og arvinger, vi som nå bare går og venter på det endelige, salige bud om at vi skal få komme hjem. Denne troens og håpets trøst er jo den egentlige styrken i hele vår kristendom. Apostelen kaller håpet for "et anker for sjelen, sikkert og fast" (Heb 6: 19). Der sammenlikner han Guds barn, med alle de fristelser og kamper de utsettes for i denne verden, med et skip som blir kastet hit og dit av havet og bølgene. Men i denne stormen har skipet et anker som har fått godt feste i noe på bunnen som holder. Og dette hindrer skipet i å drive mot farlige skjær og brott. Vi trenger håpet om frelse, ikke bare i motgang og anfektelse, men også i medgangens dager. For at ikke hjertene våre skal bli fanget inn av alt det jordiske, men alltid strekke seg etter det som er der oppe.

Men det er særlig i tider med stor motgang, i sorg, eller fristelser som langpiner oss, og anfektelser, vi skal få oppleve hvor viktig håpet om frelse er. For det er bare håpet om frelse som kan lindre, ja til og forherlige, de bitreste lidelser. Det kan bli virkelig mørkt og forferdelig for oss. Vi oppgir til slutt all tanke på noen bedring så lenger vi lever. Men så vender vi blikket opp til Gud og hans himmel. Til den sabbatsro som venter Guds folk. Men da skjer det at ikke bare all ting overvinnes, men også forvandles til en større salighets trøst, så vi utbryter som David: "Hvorfor er du nedbøyd, min sjel, og bruser i meg? Vent på Herren!". Du skal jo snart se Gud der hvor de lever evig. Da betyr det jo ingen ting hvordan du har hatt det her! Håpet om frelse skal også oppgløde oss til å søke etter helliggjørelse, til å holde ut når kjødet dødes. Apostelen Johannes sier: "hver den som har dette håpet til ham" - altså håpet om at han skal få se Gud, han "renser seg selv, liksom Han er ren". Som altså allerede er sagt, så er håpet om frelse selve styrken i hele vår kristendom. Den som ikke tror sikkert og fast på Guds vennskap og en evig frelse, kan ikke holde ut hverken i sin tjeneste eller i sin lidelse for Kristi skyld. Derfor kaller også Paulus "håpet om frelse" for en "hjelme" (1Tess 5: 8), som gjør at soldaten blir mer dristig til å trenge fram i kampen. Det er altså svært viktig at en kristen er godt væpnet med håpet om frelse.

men et håp som blir sett, er ikke lenger noe håp. For hvorfor håper en fortsatt på det en ser? Hvis det foreløpig er "i håpet" vi har vår frelse, da kan vi jo ikke vente at den skal være synlig eller følbart i hjertene våre. Da må vi holde klart for oss at det som vi nå eier i håpet, det er noe som er helt skjult for alle sansene våre. At vi altså lever under den høyeste Guds nåde, er hans barn og arvinger, og i evighet skal få leve i hans herlighet, - det vil altså nå være totalt uregistrerbart og skjult for øynene og alle våre følelser. For, som Paulus sier, "hvorfor håper en fortsatt på det en ser?" Å håpe - og det å se, er to helt motsatte begrep. Guds barn har mottatt et pant og en forsmak på sin evige salighet. Men her i livet sukker de ennå under tyngden av arvesynden og livets motbør. Hvis de allerede opplevde følbart denne sin evige salighet, da ville jo ikke troen lenger være en "full tillit til det en håper på, overbevisning om det en ikke ser" (Heb 11: 1).

Grunnregelen for de kristnes liv blir derfor, slik det sies i 2Kor 5: 7: at "vi vandrer ved tro, ikke ved det synlige". De har sin største og daglige øvelse i å ikke dømme etter det de ser og opplever, men bare etter det vår store Gud har sagt. Ja, være helt og holdent innstilt på å tale og framholde at Gud og all hans salighet er skjult for øynene og alle andre sanser. Men samtidig vite at alt sammen likevel er like visst og sant som om de så ham og all hans nåde. Ja, som om de alt var hjemme i himmelen.